

Ebony G.
Patterson
*...for those who
come to bear
bare witness*
13.1.2020
14.03.2021
Kunsthal Aarhus
J. M. Mørks Gade 13
8000 Aarhus C
www.kunsthalaarhus.dk

Kunsthall Aarhus præsenterer kunstneren Ebony G. Patterson (f. 1981, Kingston, Jamaica) i hendes første soloudstilling på en europæisk kunstinstitution. Udstillingen, ...for those who come to bear / bare witness..., byder på en samlet totalinstallationskunst, der tilsammen skaber et sted, der er gennemsyret af både myter og skønhed, vold og udsmykning. Det samlede værk, der både er foruroligende og fortællende, bruger udsmykningen som et kritisk greb, der skubber til vores gængse forestillinger om det begravede, om usynlighed og sorg. Her forvandles udstillingsrummene til et helligt landskab, der peger på det religiøse og det sublime. De primære samlingspunkter er tre nøgleværker fra Pattersons praksis, der undersøger den sorte krop og indarbejder en række modsætningsfyldte forhold såsom det bibelske og det verdslige, det eksotiske og det hjemlige, og det globale og det personlige gennem fremstillinger af tabsopplevelser. Som udstillingens titel indikerer, så refererer Patterson til vægten af at bære vidne. Dobbeltbetydningen i "bear" og "bare" – at bære og at blotlægge, får os til at reflektere over, hvad det virkelig betyder at konfrontere billeder af død og opstandelse.

"Jeg har ofte været, eller i et stykke tid været, optaget af idéer omkring dét at være vidne, hvad det vil sige at være vidne, og hvilke stemmer, der får lov at komme til orde som vidner. Ordet 'bare', b-a-r-e, i betydningen at blotlægge, og ordet 'bear', b-e-a-r, i betydningen at bære, er sidestillet for at tage den byrde, der ligger i at være vidne, i betragtning. Der et element af sårbarhed i forbindelse med at være vidne til noget samtidig med, at vidnesbyrdet har en vægt, og at forskellige stemmer tillægges forskellig vægt i vores samfund." – Ebony G. Patterson

Pattersons værker er placeret på både gulve og vægge, op imod et bagtæppe af visnende planter set ved skumringstid; en altomfavnende baggrund af blomster og blade anskuet i en døende sols dybe violette skær. De trækker os helt tæt på. I værket ... among the flowers between the blades...while the dew is on the roses...for those who bear / bare witness (2018), kombinerer kunstneren på kunstfærdig vis mørnestræde tekstiler, perler og smykkestren, kunstige blomster, glimmer, plasticperler og gyldne patronyhylstre til både at sløre og afsløre menneskeskikkelser. Indlejret i lag på lag af en bevidst overdreven æstetik, man kunne betegne som neobarok, opsluges de genkendelige kroppe, beklædningsgenstande og levende væsener af udsmykningerne; de skjules, men kan alligevel ses. Værkerne gør brug af den særlige "blingkultur" – en æstetik, der handler om at vise overskud og overflod, og som gennemstrømmer hele kunstrenens praksis – og skaber dermed fokus på de lemmer, der ligesom fantomer dukker op i Pattersons botaniske landskaber. Inden for en postkolonial kontekst antager haven som arketype en særlig betydning. Gennem historien har de vestlige magters rejseaktivitet, finansieret af kolonialismen, til "eksotiske" steder også indebåret omfattende erhvervelser og tyverier af planter og arter – en aflægger af imperialismens generelle tvang og bemægtigelse – som siden er fremvist i offentlige parker og personlige plantesamlinger.

Patterson tilbageerobrer denne kolonialistiske praksis og bruger den i stedet til at skabe billeder af sorte kroppe, der har været ofre for erobringens traume; her gøres det ofte oversete synligt for enhver. Værkets titel, ...among the flowers between the blades...while the dew is on the roses...for those who bear / bare witness henviser til en populær salme, "In the Garden", som blev skrevet af Charles Austin Miles i 1912. Sangen fortæller historien om Maria Magdalene, der vandrer alene gennem den mørke have for til sidst at finde en tom grav, "mens duggen stadig er på roserne". I stedet for Kristus finder hun et fravær. Hvor Miles' sang foregår om natten, inden solen er stået op, er det i denne sammenhæng vigtigt at bemærke, at dug også kan opstå om aftenen. På græsstrå, på edderkoppespind, blandt blomsterne. Vi kan forestille os, at Pattersons dug dannes under sådanne forhold: en varm, skyfri dag efterfulgt af en kølig aften; det er en dug, der markerer afslutningen på noget, ikke en begyndelse. Den afspejler dagen, der er ved at gå i sin grav.

Denne allegori over altings dødelighed er et centralet tema i Pattersons kunstnerskab. Værket Root and Shrub, Root and Shrubz (2014) svæver over gulvet som flyvende tæpper med skinnende overflader klædt i blonder og similister. Men under den lokkende overflade rummer de fotografibaserede tekstilverker billeder af kroppe, der er inspireret af en sag, hvor forbipasserende tog billeder af et myrdet barn for at kunne dele

dem online. Pattersons brug af ornamenter og udsmykninger udfordrer det fravær af medmenneskelighed, der ligger implicit i delingen af billeder af døde, sorte kroppe på sociale medier, og den er lige så sanselig som den er politisk. Men når man ser videre end den forførende æstetik, kræver Pattersons værker, at vi omkalibrerer vores blik og får en fornyet finfølelse i forhold til det, vi ser. Disse billeder, disse værker, kan man ikke scrolle forbi.

"Når nogen skal bringes til ansvar, kræver det vidnesbyrd. Og hvad betyder det at være vidne? Det betyder at se, det betyder at tænke, men vigtigst af alt betyder det at lytte og at tillægge de stemmer, der har været affærdiget, vægt og værdi." – Ebony G. Patterson

Kunstneren gør det klart for os, at man for virkelig at kunne bære vidnesbyrd må betragte verden med empati – kun sådan kan man virkelig se den. Det er kunst, der gør op med dødens anonymitet.

I videoinstallationen ...three kings weep... (2018) begynder billedsiden med tre sorte mænd med nøgen overkrop, set op imod en baggrund af farvestrålende blomstermønstre. Brugen af betegnelsen "konge" afspejler en kultur, hvor udtrykket "king" anvendes som en tilkendegivelse af respekt for unge mænd, men i værkets kirkelignende sammenhæng peger det også på noget religiøst. Filmens tredelte struktur henviser også til den bibelske konge – Gud, Søn og Helligånd. Efterhånden som værket skridter frem, og mændene begynder at klæde sig på, bemærker vi, at der rent faktisk ikke er tale om, at de tager tøj på – i stedet ser vi en baglæns gengivelse af, at de tager deres tøj og smykker af. Det otte minutter lange værk forløber primært i tavshed, men stillheden brydes undervejs af en fortællerstemme, der reciterer strofer fra "If We Must Die", et digt skrevet af den jamaicanske digter Claude McKay i 1919. Vi hører linjerne:

"What though before us lies the open grave?
Like men we'll face the murderous, cowardly pack,
Pressed to the wall, dying, but fighting back!"

Mændenes ansigter stirrer ud i det tomme udstillingsrum, som beskueren befinner sig i, mens deres tårer tegner stiber ned langs kinderne. Deres tristhed skaber en slags dekorationsopstædt ud af tab, en udsmykning udført med vand, der samtidig fremhæver deres menneskelighed. Dråberne triller ned ad deres ansigter som dug på en rose; de græder et kollektivt traume ud, og de Skinner smukt i haven, op imod de spidse torne.

"At bruge disse kroppe og placere dem på denne måde er også et udtryk for, at disse kroppe er værdige til et rum som dette. På mange måder afspejler mænden, hvorpå kroppene opræder til hverdag allerede, at de er værdige til at indtage rummet her. De venter ikke på, at nogen giver dem lov til at indtræde i rummet." – Ebony G. Patterson

Kurateret af Jacob Fabricius

Tekst af kurator Stephanie Cristello

Støttet af:

AARHUS
KOMMUNE
AUGUSTINUS FONDEN
BECKETT-FONDEN

Knud Højgaards Fond
- GRUNDLAGT 1944 -

moniquemeloche

Billede: Ebony G. Patterson, ...three kings weep..., videostill, 2018. Courtesy the artist og Monique Meloche Gallery, Chicago.

Galleri ②+③

Kunsthall Aarhus presents the first institutional solo exhibition in Europe of artist Ebony G. Patterson (b. 1981, Kingston, Jamaica). The show, ...for those who come to bear / bare witness..., stages an immersive installation of recent works emulating the environment of a nocturnal garden—a site that evokes myth and beauty, as well as violence and ornamentation. At once foreboding and enchanting, the work wealds embellishment as a critical device to confront notions of burial, invisibility, and mourning. Transforming the galleries into a sacred landscape that conjures an experience of the religious and the sublime, the exhibition centers upon three key works in Patterson's practice that examines the black body, coalescing oppositions such as the biblical and the secular, the exotic and the domestic, and the global and the personal, through representations of loss. As the title of the exhibition suggests, the witnessing Patterson articulates is one of weight; the dual meaning of 'bear' and 'bare' lead us to consider uncovering and withstanding the burden of what it truly means to confront images of death and resurrection.

"I have often been, or for some time been, preoccupied with the ideas around witnessing and what it means to witness and whose voices are allowed to participate in the act of witnessing. The word bare, b-a-r-e, and the word bear, b-e-a-r, are juxtaposed to consider the weight of what it means to witness. So, there is a sense of vulnerability that happens in witnessing as well as thinking about the weight of witnessing and what voices in our society are given weight." – Ebony G. Patterson

Set against a backdrop of wilting flora at dusk, an encompassing wallpaper of petals and leaves absorbed in the deep violet cast of a dying sun, Patterson's floor and wall-based tapestries draw us close. In ...among the flowers between the blades... while the dew is on the roses...for those who bear / bare witness (2018), the artist elaborately combines patterned textiles, bejeweled beadwork, artificial flowers, glitter, plastic pearls, and the shells of gold bullets to simultaneously camouflage and reveal human figures. Layered in excess, embedded within what one may term a Neo-Baroque style, the recognizable fragments of bodies, garments, and living creatures are consumed by adornment, yet discernible in hiding. Through the aesthetics of "bling" culture—a display of abundance that withstands across the artist's practice—limbs come into focus, like phantoms, among the lushness of Patterson's botanical scapes. Within the post-colonial context the archetype of the garden takes on potent meaning. The history of Western travel financed by colonialism to 'exotic' lands led to the acquisition and theft of plants and species—but one aggression wrought by imperialism through forceful theft and violent removal—for the purpose of display in national gardens and personal menageries.

Patterson reclaims this colonialist aspiration to instead articulate images of absent Black bodies wrought by the trauma of conquest, making what is often overlooked unapologetically visible. The title of the work, ...among the flowers between the blades...while the dew is on the roses...for those who bear / bare witness, references the popular 1912 hymn written by Charles Austin Miles, "In the Garden," which tells the story of Mary Magdalene as she walks through the dark garden alone to discover an empty tomb, "while the dew is still on the roses." In place of Christ, she finds an absence. While the scene in Miles' gospel is set before the sun has risen, it is important to note that dew also forms in the evening under certain conditions. On blades of grass, on spider webs, among the flowers. It is this setting, on a warm, clear day followed by a sharp, cool evening, that we can imagine Patterson's dew forming; it belongs to the aftermath, not the commencement. To the day that is dying.

This allegory of mortality is an essential facet of Patterson's work. Hovering above the floor, like magic carpets, Root and Shrub, Root and Shrubz (2014) are two large-scale tapestries that feature lustrous surfaces of lace and rhinestones. Beneath the alluring veneer, the photography-based fabric works feature prostrate bodies, inspired by images of a dead child taken by pedestrians following the murder of a toddler in a housing complex for the purpose of being shared online. Challenging the removal of humanity implicit in the dissemination of dead Black bodies on social media platforms, Patterson's indulgence in ornament is as sensual as it is political. Beyond the aesthetics of seduction, Patterson's work demands a heightened re-sensitiza-

tion of our vision. These images, these works, cannot be scrolled past.

"Accounting requires witnessing. And what does it mean to witness? It means looking, it means thinking but most importantly it means listening and giving weight and value to the voices that have been dismissed." – Ebony G. Patterson

The artist makes clear that to bear witness requires an attuned awareness—of looking instead of seeing. They deny the anonymity of death.

In the three-channel video installation, ...three kings weep... (2018), the projection begins with the image of three shirtless Black men against brightly colored floral backdrops. Adopting the vernacular of a term of respect for young men, the term 'king' also carries additional religious context within the chapel-like setting of the work. The tripartite structure of the film alludes to the biblical king—of God, the Son, and the Holy Spirit. As the work progresses and the men begin to dress themselves, we notice that this is not an adornment of clothes, but a stripping of garments and accessories playing in reverse. Over the course of eight-minutes, the predominant silence of the work is interrupted by an off-screen voice that recites lines from the 1919 poem "If We Must Die" by Jamaican poet Claude McKay. We hear one particular line:

"What though before us lies the open grave?
Like men we'll face the murderous, cowardly pack,
Pressed to the wall, dying, but fighting back!"

The faces of the men stare out into the empty gallery that surrounds the viewer, streaks of tears running along their cheeks. Their sadness is an ornamentation of loss, a décor of water, that simultaneously performs humanity. As the dew collects upon a rose, so too do the droplets gather on their faces; they weep a collective trauma, shining beautifully in the garden, against a tangle of thorns.

"To use these bodies and position them in this way is also suggesting or also saying that these bodies are worthy of this kind of space. And that the way these bodies operate in their own day to day already projects that they are worthy of occupying this space and in many ways, they are not waiting for anybody to allow them to occupy these spaces." – Ebony G. Patterson

Curated by Jacob Fabricius

Text by curator Stephanie Cristello

Supported by:

CITY OF
AARHUS
AUGUSTINUS FONDEN

Knud Højgaards Fond
- GRUNDLAGT 1944 -

moniquemeloche

Image: Ebony G. Patterson, ...three kings weep..., videostill, 2018. Courtesy the artist and Monique Meloche Gallery, Chicago.

Galleries ②+③